

رسم الخط نسخه

از میان چهار حرف مخصوص زبان فارسی، پ و چ در صفحات اول کتاب در تعدادی از کلمات با سه نقطه نوشته شده‌اند، مانند پیمان، ذیل شرط، ناسپاسی، ذیل غمط و غمص، چرخ، ذیل خرط، چیدن، ذیل قطف و چشم، ذیل دهش. حرف ژ تقریباً همه‌جا با سه نقطه نوشته شده است، مانند ژرف، ذیل و آب، پژمردن، ذیل ذوی، مزده، ذیل بشر و تبشیر، باژ، ذیل مکس، کژی، ذیل عقفه، دژگستاخی، ذیل احتشام، مزه = مزه، ذیل التذاذ و الذاذ، وغیره. اما زرف ذیل عماقه ظاهراً املائی ناقص ژرف است. با اینهمه این احتمال هست که در گویش مؤلف یا کاتب تلفظ زرف نیز در کنار ژرف وجود داشته است. این مطلب قابل مقایسه با تلفظ دریوش در کنار درویش است. کزدم ذیل لسع نیز حتماً معرف تلفظ کزدم است.

حرف گاف در کلیه موارد به صورت کاف تازی نوشته شده است. فاء اعجمی (ف) نیز در هیچ جای نسخه به کار نرفته است.

واو معدوله لاقل در یک مورد با حرف «خ» نوشته شده است: استخان ذیل شَطی.

کلمه خورشید یک بار ذیل کسوف به صورت خُرشید (با الف کوتاه زیر «یز») و حداقل دو بار ذیل دلوک و غروب به شکل خرشید نوشته شده است. در چند

مورد دیگر نیز به صورت خورشید ضبط شده است، از جمله ذیل طلوع و شروق.
 ذال معجم همیشه به همین صورت نوشته شده است.
 س یک بار در کلمه سوختن با صاد نوشته شده است: لدع: سوختن آتش.
 کلمه مسئله (مسأله) یک بار ذیل اختلاف به شکل مسله، ولی ذیل الحاح به صورت
 مساله ضبط شده است. مسلم است که املائی مسله معرف تلفظ masala است.
 واو و یاء مجهول مانند واو و یاء معروف نوشته شده‌اند. خورشید چنانکه
 دیدیم به صورت خُرشید نوشته شده است. دو، ذیل شباب با املائی دُو و دروغ،
 ذیل خرق با ضبط درُوغ آمده است.
 در کلمات عربی همزه و مصوت بلند ā گاهی با املائی آ، مانند ابّاس و ازّام،
 نوشته شده است. مصوت ā و همزه نیز با همین املا ضبط شده‌اند، مانند ارفّاء،
 اضبّاء و رضّاء.

